

[Ebba Strange.]

hed, og det er i denne barske virkeligheds situation, at bistandsloven skal træde i kraft.

Borte er alle de skønne tanker om tryk-
hed og trivsel. Tilbage er realiteten, at bi-
standsloven stadig har alle muligheder i sig
for at blive brugt som en sparelov, der én
gang til får de dårligst stillede til at betale
for det kapitalistiske samfunds krise.

Socialministeren har gennem sine cirkulæ-
rer forsøgt en vis form for styring. I øvrigt
ville det vel være ønskværdigt, om resten af
cirkulærerne snart kom. Man savner dem.
Men tilbage er, at retsprincippet forlades på
en lang række områder og erstattes af et
skønsprincip. Jeg er enig med socialministe-
ren i, at vi altid har kendt skønsprincippet i
de sociale bistandslove, men vi udvider det
med denne lov. Det er det, der er kendsger-
ningen. Alle steder i cirkulærerne står der,
at kommunerne kan gøre det ene, og kom-
munerne kan gøre det andet, men der står
ikke et eneste sted, at de skal, og det er det,
der bekymrer os.

For SF var det helt afgørende, at kommu-
nerne fik en kraftig tilskyndelse til at ud-
bygge deres rådgivningsvirksomhed, netop
fordi vi ville lægge vægt på det forebyg-
gende arbejde. Til det skulle der ansættes
kvalificeret rådgivningspersonale. Hvis
skønsprincippet overhovedet skulle have en
mulighed for at fungere, var det nemlig
nødvendigt med to ting, dels at der er til-
strækkelige midler til rådighed, dels at per-
sonalet har tid og evne til at leve sig så
meget ind i brugernes situation, at de kan
foretage et skøn, der er i overensstemmelse
med behovet og ikke bestemt af en tilfældig
kommunes spareiver.

Det fremgår ikke af de sociale udbyg-
ningsplaner, hvor mange socialrådgivere der
vil blive ansat i de enkelte kommuner; og
socialministeren har i et svar her i salen til
hr. Bertel Haarder svaret, at hun ikke men-
ner, at der i bistandsloven ligger noget be-
hov for arbejdskraft ud over den, man har i
forvejen. Jeg er meget bekymret netop på
det område, fordi jeg har adskillige konkrete
eksempler på kommuner, der ikke har ønsket
at ansætte sagsbehandlere, og som i
hvert fald ikke har ønsket at ansætte sags-
behandlere med en rådgiveruddannelse. De
eksempler, jeg har, er fra mindre kommu-

ner med en stram økonomi og med en
større hensyntagen til skatteprocenten end
til befolkningens sociale situation. I disse
mindre kommuner er der meget ofte lang
afstand fra socialkontoret og ud til de fjer-
nere liggende områder. Hvis ikke man har
et tilstrækkeligt personale til at udføre det
opsøgende og rådgivende arbejde, får de
mennesker aldrig nogen sinde tilbudet om
hjælp, fordi de simpelt hen skal ud på en
kolossal lang rejse for at komme ind på
socialkontoret. Derfor er det en betingelse
overhovedet, for at denne lov skal virke
derude, at der bliver penge til at ansætte
folk for.

Bistandslovens finansieringsmetode var
som sagt en af de ting, vi kritiserede. Den
skævtrækker hele bistandsloven. Vi har
gang på gang protesteret imod, at der ikke
ydes en rød øre i statstilskud til rådgiv-
nings- og vejledningsvirksomheden, og hvis
nogle kommuner er for tilbageholdende med
at ansætte kvalificeret personale, og det er
de altså, så skyldes det bl. a. de dårlige fi-
nansieringsregler. Jeg kunne derfor godt
tænke mig at spørge socialministeren, om
man fra regeringens side overvejer ændring
af finansieringsreglerne.

Graduerede finansieringsregler kunne
have været anvendt som styring, men det
har man altså ikke ønsket. Man har ønsket
en decentralisering, og man har fået en de-
centralisering. Man har fået en decentralise-
ring, for så vidt som man ikke har givet de
egentlige brugere magt og indflydelse, men
har samlet magten og indflydelsen centralt
hos de enkelte primærkommuner.

SF er også tilhænger af decentralisering,
men kun når det betyder, at mennesker selv
får afgørende indflydelse på deres livsvilkår.
Derfor har vi også brugt megen tid, og jeg
vil også gøre det her, på at opfordre alle
kommunalbestyrelsesmedlemmer til at ar-
bejde for oprettelsen af de forbrugerorganer,
som loven åbner mulighed for, og til, at man
ude omkring i kommunerne selvstændigt
opretter forbrugergrupper, hvis kommunal-
bestyrelserne ikke gøre det umiddelbart.
Når man ikke herindefra vil give en styring
på disse ting, må befolkningen i hvert fald
selv kontrollere, at socialsystemet bliver
brugt til gavn for dem, der trænger mest.

Hvis vi skal se på, hvem det er, der
kommer særligt i klemme efter min vurde-